

‘Ο Στάχτης δέν στάθηκε, παρά σάν άνέβηκε ψηλά στο βουνό, και χάρθηκε μέσα στις όξεις και τή πουρνάρια. Από εκεί κατατρομαγμένος κίτταζε κάτω, κατά τή χώρα, που τή σπίατα, τή χωράφια, τή άμπέλια, οί όδρομοί, τή μπουστάνια, ή σταφιδες, χωνευόντουσαν μέσα στού δειλινού τις μένεξελις τις άγνης. Μιά έσπερινή γλώκα ήταν χυμένη παντού, μέσα στη σιγαλιά της φύσεως. Φύλλο δέν σιότανε, φωνή δέν άκούγοταν. Πέρα βαθειά ή θάλασσα κοιμόταν βυθισμένη στην γαλήνη της, και μακριά, πέρα, στά μακρινά τή πέρατα, τή βουνά έκαθόντουσαν άκίνητα, σάν γίγαντες άποκοιμισμένοι, τυλιγμένοι στις καπότες των!

‘Ενόμιζε κανείς πως εκεί κάτω, σέ δηλ εκείνη τή γλυκούσιανη και μενεξελιά έκτασι, ή εύτυχια και ή ξεγνοιασιά είχαν στήσι το βασίλειό τους!

Κι όμως από την ευδαιμονία εκείνη, ό γέρο-Στάχτης, ό φονιάς, ήταν διαγμένος σάν καταραμένος.

‘Εκει κάτω σ’ ένα χαντάκι, ένα παιδί έσφάδαζε, στο αίμα βουτηγμένο! Και ό κακοήργος δέν άνατός! Τώρα μονολογούσε και θλιβότανε και παρηγορούσε ήθελε:

— Όφτε κουνούτι δέν σκότωσα ποτέ. Πώς τό έπαθα και σκότωσα ένα παιδί, ό μαυρός!...

Και τώρα τι θά γίνή! Θά παραδοθή στις άρχές και θά συρθή κατάδικος, φονεύς ενός παιδιού και θά άκούη τόν κόσμο τ’ αναλείματα και τών γονέων των τους θνήσκων, ή θά πάρη τή βουνά, νά πάη νά γίνη κλέφτης, ένταλματίας και φυγδίκιος, φόβητρο τών κοινωνιών και χάσμα της έρημιάς και δόξα;

Νά παραδοθή, νά συρθή αυτός, τού χωριού ό ήρωας, με τό Τουρκοφάγο γιαταγάνι του και τή τόσα εύκλητή του κατορθώματα, λιταρομένος σάν τους λιοπούτες, σαπίζοντας μέσα στη φυλακή, λησημονήμενος και καταραμένος από όλους, ή νά πεθάνη άπάνω στά βουνά με τους άετούς και τή άγρίμια;

Και προτίμησε νά γίνη κλέφτης!...

‘Εστησε τό λιμέρι του σέ κάτι χαλάσματα ενός παλιού φρουρίου και κατεσκόπευε τόν κόσμο κάτω, μίη έβθινε λόχοι και συντάγματα για νά τόν κυνηγήσουν.

‘Ηταν τόνον έπικίνδυνος!
‘Αλλά ή μέρες έπερνούσαν και κανένα άπόσπα σμαδέν έφαινότανε νά πιάση τόν φονέα, τόν έπαναστάτη, τόν ληστή.

— Θά χάσαν βέβαια τή ίχνη μου! Διαλογίζοταν.

Και τέντωνε τ’ αυτί του, στόν παραμικρό τόν θόρυβο, στην έλαχίστη κίνηση τών φύλλων, στόν έντομόν τή πετάγματα, μέσα στα ξεραμένα από τό θέρος χόρτα. Βασανιστικοί ήχοι βασάνιζαν την ταραμένη φαντασία του, και άλλοτε άκουγε νά σημαίνουν νεκροκαμάνες και άλλοτε βήματα στρατιωτών που τρέγαν νά τόν πιάσουν! Κ’ έσκυβε πάλι τρομαγμένος και κίτταζε προς τή κάτω και δέν έβλεπε παρά τή φερινή γαλήνη και την άκίνησια της φύσεως, που πλατεία άπλωνότανε μπροστά του.

Κοντά στα άλλα και ή πεινα τόν βασάνιζε τόσο, που άποφάσιζε νά κατέβη λίγο παρακάτω και νά οικονομίση χαμιά σταλιά ψωμί. Κακός και ό παλληκαριόμος, καλή εινε και ή λεβεντιά, άλλα υπάχει και στομάχι!...

Και νά άξαφνα, ένας χωριάτης στρατοκόπος, που έδιάβαινε:
— Για σιάσου βρε, τού φώναζε λίγο έπιτακτικά, σάν ληστής που ήσανε, τή νέα άπ’ τού χωριού;

- Τίποτα, καπετάνιε, ήσυχία!
- Πώς τίποτα, δέν άκούστηκε νά βγη κανένας κλέφτης;
- Όχι!
- Για μένανε τι λένε;
- Τίποτα!
- Πώς τίποτα! Δέν άκουσες νά βγήκαν άποσπάσματα;
- Άποσπάσματα έχουμε από τή Χριστούγεννα νά δούμε!
- Καλά, δώσε μου από τό σακκάκι σου λίγο ψωμί και άιντε στη δουλειά σου.

‘Ο Γέρο-Στάχτης ξεθεάρωσε. Κατέβηκε πιο κάτω. Και τώρα νά οί διαβάτες πιο πυκνοί.

- Για σιάσου πατριώτη, τι άκουσες νά λένε στο χωριού;
- Τίποτα καπετάνιε.
- Δέν άκουσες νά γίνη, αυτές τις ήμέρες τίποτε;
- Τίποτε άπολύτως. Είχα πέντε μέρες στο χωριό, για κάποιον κερδοβόλο.
- Για μένανε δέν άκουσες νά λέν πως βγήκα κλέφτης!
- Πρώτη φορά τ’ άκούω αυτό!
- Καλά, έχεις ψωμί; Δώσε μου λίγο σέ παρακαλώ.

‘Ετσι σιγά-σιγά έφθασε έως τή πρόθυρα της κομποπόλεως. Κανένας δέν τόν πρόσεχε, κανένας δέν έθρομάζε άμα τόν ειδε, μερικοί μάλιστα και τόν χαιρέτησαν.

— ‘Ε, πώς τή πάς με τό μπουστάνι;
Πώς νά τή πάη με τό μπουστάνι! Από τόν κήπο που τού έμπιστεύτηκε ό Γέρο-Κορνιαχτός, λείψανα και ρίζες μοναχά άπόμειναν!
Χάρηκε και τού γουρουνάκι! Κλείστηκε πειά σιδ σπύτι του ό Στάχτης και έκανε μέρες νά φανή. ‘Ο φόβος του στην άρχή και τό πάθημά του έπειτα, τόν σύντριψαν κυριολεκτικά. ‘Αργησαν νά τόν ξαναϊδούν οί χωρικοί και ποτέ, μάλιστα

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— ‘Ο σκαντζόχοιρος ζή σ’ όλη του τή ζωή με μιά μόνο συντροφο και γεννά κάθε χρόνο 4—7 μικρά.

— ‘Ο άστικός—άναλόγος της ήλικίας του—γεννά 3.000 ως 85.000 αυγά!

— ‘Ο ίνδιάνος (κούρκος) άρχίζει νά γεννά σέ ήλικία 10—12 μηνών, 15—20 αυγά μηνιαίως. Μπορεί δέ νά κλωστή 15 αυγά σέ 22 ήμέρες. ‘Η όποζαία του διαρκεί 4 χρόνια.

— ‘Ο κίβουρας γεννά 4.500.000 αυγά τό χρόνο!

— Τά κουνέλλια γεννούν τέσσερες φορές τό χρόνο, 5 ως 15 μικρά σέ κάθε τους γεννά. Μπορούν όμως νά γεννηθούν και 100 περίπου μικρά μέσα σ’ ένα χρόνο.

— ‘Η μέλισσα τή πρώτα 2—3 χρόνια γεννά 3—4.000 αυγά τό είκοσιτετράωρο.

— ‘Η γονιότης τών ψαριών εινε καταπληκτική. ‘Η ρέγγα γεννά 2577.000 αυγά. ‘Η μουρούνα εινε 9 εκατομμύρια! Και τό χέλι 8—10 εκατομμύρια!

— ‘Η πάπια γεννά κάθε μέρα ένα αυγό επί 85 μέρες. Τό κλώσιμο τής διαρκεί 31 ήμέρες.

— Τά περισσότερα εινε γόνιμα στα πρώτα τους 3 χρόνια. Περισσότερο γόνιμα εινε τή ταχυδρομικά περισσότερα.

— ‘Ο πήδηκος γεννά μιά φορά τό χρόνο.

— ‘Η φώκια γεννά 2—3 μικρά τό χρόνο.

— ‘Ο κύκνος άρχίζει νά γεννά σέ ήλικία 2 ετών, κατά την άνοιξη, 5 έως 9 αυγά μεγάλα σάν γροθιές και σταχτιά στο χρώμα. Τό κλώσιμο των αυγών τού κύκνου διαρκεί 28 έως 35 μέρες. Σ’ όλο αυτό τό διάστημα τό άρσενικό κάθεται πλάι στο θηλυκό και τού κρατά συντροφία.

— ‘Η ζόττα γεννά 18—20 αυγά τόν μήνα κατά την άνοιξη και τό θέρος. Τά αυγά που βάζουμε στην κλώσσα πρέπει νά εινε όμοιομορφα κ’ όχι άλλα μικρά κ’ άλλα μεγάλα. ‘Ενας συνταγματάρχης τού Ναπολέοντος έκαμε, σχετικώς, την έξηξη παρατήρηση: Τά αυγά, τών οποίων τή δύο άκρα εινε όμοιομορφως στρουγγυλά βγάζουν ζώτες. ‘Εκείνα δέ που έχουν τή δύο άκρα ματερά βγάζουν κοκκώρους.

— Τό άλογο μπορεί νά ζήση 25 μέρες χωρίς τροφή, άρχει νά πίνη νερό. Χωρίς νερό ζή μόνο 17 μέρες. ‘Αν δέ τρώγη χωρίς νά πίνη νερό ζή μόνο 5 μέρες.

— ‘Η γάτα ζή μόνον με νερό 15 έως 20 μέρες.

— ‘Ενας σκύλος ζήση 39 μέρες πίνοντας μόνον νερό! Χωρίς νά πίνη νερό, μόνον με τροφή, ζή ό σκύλος 20 μέρες.

— Τό κουνέλι ζή χωρίς τροφή 14 μέρες.

— Τό περιστέρι χωρίς τροφή ζή 10 μέρες.

— ‘Ο σπουργίτης ζή χωρίς τροφή μόνο 2 μέρες.

— ‘Ο άνθρωπος, τέλος, μπορεί νά ζήση χωρίς καμιά τροφή 20 μέρες.

— ‘Η κατσίκα έγκυνοει επί 6 μηνες. ‘Η αγελάδα 9 έως 10 μηνες. ‘Η γάτα επί 55 μέρες. Τό κουνέλι επί 29 έως 31 μέρες. ‘Η όνος επί 11 έως 12 μηνες. Τό πρόβατο επί 150 μέρες. ‘Η φοράδα επί 347 έως 360 μέρες και ή γουρούνα επί 155 μέρες.

Συλλέκτης

ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Πρό δέκα ετών άκόμη τή κουνέλλια έθεροούντο—και ήσαν πράγματι—άληθινή μαστίξ για τήν Αυστραλία.

Είχαν πολλαπλασιασθή καταπληκτικά και ξεθεμιλιώνανε τή σπίατα, τρώγανε τή πατόματα και καταστρέφανε τις φύτειες.

‘Η προπολεμικές Κυβερνήσεις της Αυστραλίας κατεγίνοντο μόνο νά καταρτίζουσαν στατιστικές τών τρομερών ζημιών που προσεξούσαν σ’ όλη την ‘Ηπειρο τή τρομερά άυτό τροκτικά.

Τώρα όμως, με τό νέο πνεύμα της έμεταλλεύσεως τών πάντων που έπικρατεί σήμερα παντού, ή μεταπολεμικές κυβερνήσεις της Αυστραλίας έγκατέστησαν παντού ειδικές μηχανές ή οποίες έπεξεργάζονται τό δέρμα τών κουνελλιών και κατασκευάζουσαν άπ’ αυτό ώρατα και φθηνά γουναρικά, τό όποια εξάγουσαν σ’ όλον τόν κόσμο.

ποτέ πειά, δέν άκουσαν τις τρομερές του ιστορίες.

Κι’ ό Κορνιαχτός άπελπισθείς πειά άποφάσιζε νά συνθηκολογήση με τους πειρασμούς και τους διαβόλους και άμα ειδη τόν Κίτσι, τόν ήρώτησε:

- Μου επιτρέπεις νά σπείρω τό χωράφι μου;
- Και δέν τό στέρνεις, χριστιανέ μου! Τι με ρωτάς;
- Μά πως νά τό σπείρω, άφοδ τού θερίζετε έσείς; μωρέ δαίμονα!

Σταμ. Σταμ.

